

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/95/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2119201439
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2119201439.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubica Spálová a sudkýň JUDr. Andrea Dudášová a JUDr. Dominika Horváthová, v spore žalobcov: 1. A. B., nar. XX.XX.XXXX a 2. C. B., nar. XX.XX.XXXX, obaja adresa A. XXXX/X, D., zastúpení splnomocnencom: KUČERA & PARTNERS advokátska kancelária, s. r. o., so sídlom SNP 6, Hlohovec, IČO: 52 425 592, proti žalovaným: 1. E. B., nar. XX.XX.XXXX a 2. E. B., nar. XX.XX.XXXX, obaja adresa F. XXXX/XA, D., zastúpení splnomocnencom: RIBÁR & PARTNERS, s. r. o., so sídlom Halenárska 18A, Trnava, IČO: 53 191 030, o určenie vlastníckeho práva, na odvolanie žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 18. mája 2022, č.k. 13C/31/2019-73, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovaným 1. a 2. priznáva voči žalobcom 1. a 2. nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom prvoinstančný súd výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. o trovách konania rozhodol tak, že žalovaným priznal voči žalobcom nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

Rozhodnutie súd odôvodnil právne na základe aplikácie ust. § 129 ods. 1 a 2, § 130 ods. 1, § 132 ods. 1 a § 134 ods. 1 až 4 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 251, § 255 ods. 1 a 2 a § 262 ods. 1 a 2 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

Na základe výsledkov vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k skutkovým zisteniam, že pozemok, ktorý predstavuje diel 2 s výmerou 377 m² odčleneného od parcely registra „E“ č. XXXX v katastrálnom území D. geometrickým plánom vyhotoveným A. A. dňa 31.07.2018 a úradne overeným katastrálnym odborom Okresného úradu Hlohovec dňa 15.08.2018 pod č. G1 364/2018, pričom predmetný diel 2 je súčasťou novovzniknutej parcely registra „C“ č. 7092/12 o výmere 488 m², druh pozemku: vinice v katastrálnom území D., ktorá vznikla odčlenením dielu 2 o výmere 377 m² od parcely registra „E“ č. 6420 a odčlenením dielu 1 o výmere 111 m² od parcely registra „E“ č. 6423 (ďalej len „pozemok“ alebo „nehnutelnosť“) začali sporové strany užívať približne v roku 1984. Približne v roku 1991 mala vlastníčka pozemku E. A. záujem vlastníctvo k pozemku previesť, sporové strany mali záujem vlastníctvo k pozemkom nadobudnúť. Prevod vlastníctva mala zabezpečiť tretia osoba odlišná od sporových strán. Žalobcovia v čase, keď predpokladali prevod vlastníctva, disponovali geometrickým plánom zo dňa 16.06.1992, na ktorého výkaze výmer v časti „Nový stav“ v stĺpci „Vlastník“ sú uvedení vo vzťahu k pozemku. Žalobcovia zložili finančné prostriedky G. H. a boli informovaní, že pozemky sú

odkúpené. Z geometrického plánu mali žalobcovia za to, že sú vlastníkami dielu 2 o výmere 137 m² jeho odčlenením od parcely č. 6423 a dielu 3 o výmere 377 m² jeho odčlenením od parcely č. 6420, spolu teda pozemok žalobcov predstavoval veľkosť 514 m² a vznikla ním nová parcela č. 7092/3. Na základe uvedeného mali žalobcovia za to, že sú vlastníkami tam vyznačených nehnuteľností. Žalobcom bol doručený platobný výmer na pozemok na rok 1998 a rozhodnutie o vyrubení dane na rok 2016. Žalobcovia následne nerušene pokračovali v užívaní pozemku v presvedčení a dobrej viere, že sú jeho vlastníkami. Žalovaný 1., ktorý je bratom žalobcu 1. daný stav rešpektoval a nikdy nespochybňoval vlastnícke právo žalobcov k pozemku č. 1, hoci ako sa ukázalo, žalovaní boli po celý čas v katastri nehnuteľností zapísaní ako výluční bezpodieloví spoluvlastníci pozemku, a to aj v časti, o ktorej sa žalobcovia domnievali, že je v ich vlastníctve, na základe kúpnej zmluvy zo dňa 30.04.1991 (ďalej len „kúpna zmluva“). V apríli roku 2017 doručil žalovaný 1. žalobcovi 1. výzvu na ukončenie neoprávneného užívania pozemku a jeho uvedenie do pôvodného stavu. Z uvedenej výzvy sa žalobca 1. po prvý krát dozvedel, že pozemok sa nachádza vo výlučnom bezpodielovom spoluvlastníctve žalovaných, dokonca, že sa tam ani taká parcela ako ju definuje geometrický plán, teda parcela č. 7092/3 nenachádza. Sporným vo veci bolo, či žalobcovia mali vedomosť o nemožnosti drobenia pozemkov, či mali vedomosť o uzavretí kúpnej zmluvy, ktorou bolo vlastníctvo k pozemku prevedené na žalovaných, či uhrádzali daň z nehnuteľnosti za užívaný pozemok, a či mali vedomosť, že nimi užívaný pozemok užívajú na základe ústnej dohody so žalovanými. Skutkový stav si súd prvej inštancie ustálil z nesporných skutkových tvrdení sporových strán, ako aj dokazovaním v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie vo veci, a to: Geometrickým plánom vypracovaným I. J. K. dňa 16.06.1992 a Kúpnu zmluvou zo dňa 30.04.1991. Súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania za to, že žalobcovia za účelom nadobudnutia vlastníctva k pozemku nikoho nespĺnomocnili, nepodpisali žiadnu zmluvu o prevode vlastníctva, vlastnícke pozemku E. A. neuhradili žiadne finančné prostriedky, v katastri nehnuteľností nikdy neboli zapísaní ako vlastníci pozemku. Mali však k dispozícii geometrický plán, na ktorého výkaze výmer v časti „Nový stav“ v stĺpci „Vlastník užívateľ (adresa)“ figurujú ich mená, G. H. odovzdali finančné prostriedky. Súd prvej inštancie nevykonal všetky dôkazy navrhnuté žalobcami, lebo by boli vzhľadom na zistený skutkový stav nadbytočnými a neúčelnými, čím postupoval v súlade so zásadou hospodárnosti konania.

Vydržanie patrí k všeobecným originárnym spôsobom nadobudnutia vlastníckeho práva a pojmovo predstavuje nadobudnutie vlastníckeho práva dlhodobou držbou oprávnenou osobou, ktorá nie je vlastníkom. Výsledkom splnenia všetkých zákonom požadovaných predpokladov vydržania (spôsobilý predmet vydržania, oprávnenosť držby a jej nepretržitosť a dobromyseľnosť) je nadobudnutie vlastníckeho práva k veci vydržateľom, a to okamihom uplynutia vydržacej doby. V zmysle citovaných ustanovení § 129 ods. 1 a § 130 ods. 1 OZ, oprávneným držiteľom je ten, kto nakladá s vecou ako s vlastnou a je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu vec patrí. Otázkou dobromyseľnosti alebo nedobromyseľnosti treba hodnotiť nie iba zo subjektívneho hľadiska, ale objektívne, teda posúdiť, či držiteľ pri bežnej opatrnosti, ktorú možno od každého požadovať, nemohol mať po celú vydržaciu dobu dôvodné pochybnosti o tom, že mu vec patrí. Dobromyseľnosť znamená, že držiteľ je ohľadne existencie svojho práva v omyle, pričom musí ísť o omyl ospravedlniteľný. Svoju vieru, že im vec patrí žalobcovia odvodzovali od existencie geometrického plánu, na ktorého výkaze výmer v časti „Nový stav“ v stĺpci „Vlastník užívateľ (adresa)“ figurujú ich mená vo vzťahu k pozemku č. 1. Tu súd poukázal na skutočnosť, že stĺpec, v ktorom figurujú mená žalobcov nie je označený iba ako „Vlastník“ (ako uvádzali žalobcovia), predmetný stĺpec je označený „Vlastník užívateľ (adresa)“. Teda mená žalobcov mohli byť v stĺpci uvádzané aj ako mená držiteľov. Dokonca ani v prípade označenia predmetného stĺpca „Vlastník“ nemožno bez ďalšieho považovať geometrický plán za listinu potvrdzujúcu vlastnícke právo, keďže geometrický plán je len grafickým znázornením nehnuteľností, ktorým sa vyjadruje stav nehnuteľností pred zmenou a po zmene s uvedením doterajších a nových parcelných čísel, výmer, druhov pozemkov a ďalších údajov. Viera žalobcov ďalej vychádzala zo skutočnosti, že G. H. odovzdali finančné prostriedky, a že za pozemok im bola vyrubovaná daň z nehnuteľnosti (v konaní nebolo preukázané, že by daň zaplatili). V prípade ak prevod vlastníctva mala zabezpečovať tretia osoba - G. H., na vybavenie tejto záležitosti bolo potrebné menovaného splnomocniť, čo v konaní nebolo ani tvrdené. Žalobcovia sa ohľadne svojho vlastníctva nedožadovali predloženia kúpnej zmluvy, nezaujímali sa ohľadne podania návrhu na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností, ani ohľadne rozhodnutia o povolení/nepovolení vkladu. Súd hodnotiac omyl žalobcov o existencii ich vlastníckeho práva dospel k záveru, že ich omyl nemožno považovať za ospravedlniteľný. Ak by žalobcovia postupovali s obvyklou mierou opatrnosti, ktorú možno od každého požadovať, mali by dôvodné pochybnosti, že im vec patrí. Miera opatrnosti žalobcov nebola dostatočná ani z dôvodu, že vznik svojho vlastníctva si neoverovali ani v

katastri nehnuteľností. V súvislosti s uvedeným súd prvej inštancie zároveň poukázal na rozsudok NS ČR sp.zn. 2Cdon 568/96 zo dňa 10.02.1999 a rozsudok NS ČR sp.zn. 22 Cdo 61/2001.

Na základe vyššie uvedeného dospel súd prvej inštancie k záveru, že žaloba je v celom rozsahu nedôvodná, a keďže žalobcovia sa nestali vlastníkami pozemku na základe žiadneho z dôvodov uvedených v § 132 ods. 1 OZ, žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, keď žaloba žalobcov bola zamietnutá, z čoho vyplýva plný úspech žalovaných, čo v konečnom dôsledku znamená nárok žalovaných voči žalobcom na náhradu účelne vynaložených trov celého konania v rozsahu 100% trov konania, o čom súd rozhodol vo výroku II. rozsudku.

Voči tomuto rozsudku podali prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie žalobcovia 1. a 2. z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f), g) a h) CSP s tým, že sa domáhajú, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a vrátil vec tomuto súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alebo aby rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe vyhovie.

Odvolanie odôvodnili tým, že súd prvej inštancie nevykonal vo veci v podstate žiadne dokazovanie, a to jednak čo do dôkazov navrhnutých a predložených žalobcami v podanej žalobe, ako aj dôkazmi, ktorých vykonanie navrhol právny zástupca žalobcov na pojednávaní konanom dňa 18.05.2022. Po prednese záverečných rečí právneho zástupcu žalobcu a právneho zástupcu žalovaného v 1. rade, súd síce rozhodol, že vykoná dokazovanie (geometrickým plánom zo dňa 06.06.1992 a kúpnu zmluvou zo dňa 30.04.1991), pričom následne sám súd konštatoval, že ani tieto dôkazy nebude vykonávať resp. oboznamovať s poukazom na § 204 CSP a vo veci následne rozhodol. Odvolatelia majú za to, že uvedený postup súdu mal za následok znemožnenie žalobcom realizáciu im patriacich procesných práv, čo v konečnom dôsledku viedlo k odňatiu im možnosti konať pred súdom a porušeniu ich práva na spravodlivý proces. Ďalej súd prvej inštancie pri vedení pojednávania nepostupoval v súlade s ustanovením § 179 ods. 2 CSP s poukazom najmä na článok 7 ods. 2 CSP a § 148 ods. 1 druhá veta CSP, z ktorých ustanovení vyplýva, že základnou povinnosťou súdu je viesť strany sporu k zmierlivému vyriešeniu sporu a má sa vždy pokúsiť o uzatvorenie zmiery. V zápisnici o pojednávaní konanom dňa 18.05.2022 je vo vzťahu k realizácii vyššie uvedenej povinnosti súdu konštatované, že „Z dôvodu neprítomnosti strán nebolo možné vykonať pokus o uzatvorenie zmiery.“ S uvedeným postupom a konštatovaním súdu, ktorý týmto svojej povinnosti pokúsiť sa o vyriešenie sporu zmiernom zrejme učinil zadosť, nemožno súhlasiť, a to hneď z dvoch dôvodov: a) strany sporu boli na pojednávaní prítomné avšak v zastúpení právnymi zástupcami, ktorí boli/sú v zmysle splnomocnenia udeleného im stranami oprávnení aj na uzatváranie zmiery; b) strany sporu neboli na pojednávanie osobitne predvolané, pričom pri nariaďovaní pojednávania súd postupoval podľa § 178 ods. 1 prvá veta a na pojednávanie predvolal len právnych zástupcov strán sporu (nevynímajúc nižšie spomenutú závažnú procesnú vadu v prípade nekonania so žalovanou 2., keďže v spore bol na strane žalovaných podľa udeleného plnomocenstva právne zastúpený len žalovaný 1. Taktiež ani v predvolaní zástupcov strán súd neukladal zástupcom povinnosť zabezpečiť účasť strán na pojednávaní. Z uvedeného vyplýva, že neprítomnosť strán na pojednávaní a tomu následne súdom konštatovaná nemožnosť vykonania pokusu o zmier pre neprítomnosť strán (aj keď s poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu neprítomnosť strán nebráni súdu vykonať pokus o uzatvorenie zmiery), zavinil samotný súd. Ako závažné pochybenie odvolatelia hodnotia to, že súd prvej inštancie nekonal so žalovanou 2., keď v konaní bol zastúpený právnym zástupcom len žalovaný 1., a to s poukazom na písomné vyjadrenia len žalovaného 1. zo dňa 30.05.2019 a 06.08.2019, ako aj k nim pripojenú dohodu o plnej moci, pričom aj na zápisnici o pojednávaní konanom dňa 18.05.2022 je medzi prítomnými spomenutý „PZ Žalovaného“ v jednotnom čísle, ale bez uvedenia ktorého žalovaného, pričom pri prednese vyjadrenia k žalobe, ako aj záverečnej reči, je v zápisnici uvádzaný „PZ žalovaných“, hoci tento podľa ich informácií nezastupoval žalovanú 2. Nakoľko nepoznajú obsah fyzického spisu, a z elektronického súdneho spisu nevyplýva, že by bola žalovaná 2. zastúpená zástupcom, majú za to, že v konaní došlo k nesprávnemu procesnému postupu súdu prvej inštancie, keď zrejme vôbec so žalovanou 2. nekonal.

Ďalej odvolatelia namietali, že súd prvej inštancie na pojednávaní konanom dňa 18.05.2022 nevykonali ani jediný dôkaz, pokiaľ ide o listinné dôkazy predložené žalobcami a žalovaným 1., v rozpore s § 204 CSP. Bolo povinnosťou súdu na pojednávaní vykonať dôkaz listinami predloženými žalobcami a žalovaným 1., tzn. postupom podľa § 204 prečítať listiny alebo oznámiť ich obsah. Súd nevykonali ani dôkaz výsluchom žalovaných 1. a 2 a svedka p. H.. Súd prvej inštancie sa s týmito návrhmi na vykonanie dokazovania nevysporiadal na predmetnom pojednávaní dňa 18.05.2022, keď v zápisnici o pojednávania absentuje vyjadrenie súdu, či návrhy na vykonanie týchto dôkazov zamietal, a taktiež ani v napadnutom rozsudku nie je žiadna zmienka o tom, či vykonanie týchto dôkazov bolo zamietnuté a z akých dôvodov. Práve vykonanie aj týchto dôkazov bolo podľa žalobcov nevyhnuté pre náležité zistenie skutkového stavu veci a jej správne právne posúdenie, keď práve svedok p. G. H. by sa vedel vyjadriť k procesu nadobúdania a následného nerušeného užívania sporného pozemku, spôsobu úhrady kúpnej ceny žalobcami a v neposlednom rade aj práve k súdom vytýkanej skutočnosti uvedenej v bode 19. napadnutého rozsudku, že v konaní nebolo preukázané, či bol svedok G. H. ako tretia osoba, ktorá mala prevod vlastníctva sporného pozemku zabezpečiť, na tento úkon žalobcami poverený resp. splnomocnený.

Ďalšou odvolacou námietkou bolo, že súd prvej inštancie napadnutý rozsudok nedostatočne zdôvodnil tak, ako mu táto povinnosť vyplýva z ustanovenia § 220 ods. 2 CSP, čo má za následok, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcom uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu ich práv na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal s celou argumentáciou žalobcov prezentovanou v konaní, a to jednak v podanej žalobe zo dňa 21.02.2019, v písomnom vyjadrení zo dňa 28.06.2019, ako aj na pojednávaní dňa 18.05.2022, a taktiež v napadnutom rozsudku nesprávne a neúplne vyhodnotil jednotlivé dôkazy, nevysporiadal sa s nevykonaním dôkazov navrhnutých žalobcami, pričom aj samotné rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Na základe uvedeného odôvodnenie napadnutého rozsudku nevykazuje znaky objektívnosti a presvedčivosti, čo ho robí nepreskúmateľným. Odvolatelia majú za to, že súdom prvej inštancie zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, a to práve z dôvodu, že súd vo veci nevykonali žiadne dokazovanie, a teda na to nadväzujúc žalobcovia nemohli uplatniť ďalšie prostriedky procesného útoku a tak realizovať svoje právo na súdnu ochranu. Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď napríklad v bode 5. napadnutého rozsudku uviedol, že sporným je či žalobcovia uhrádzali daň za sporný (nimi užívaný) pozemok a v bode 19. napadnutého rozsudku súd konštatoval, že v konaní nebolo preukázané, že by daň platili. V danom prípade tak súd prvej inštancie pochybil, keď označil skutočnosť, či žalobcovia uhrádzali daň z nehnuteľnosti za užívaný pozemok za spornú, pretože táto skutočnosť bola v konaní preukázaná. Napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď súd v podstate konštatoval, že nebola preukázaná dobromyseľnosť žalobcov o tom, že im sporný pozemok patrí. Z okolností a skutočností bližšie podrobne opísaných v podanej žalobe zo dňa 21.02.2019, ako aj vo vyjadrení žalobcov zo dňa 28.06.2019, hodnotiac všetky tieto skutočnosti vo vzájomnej súvislosti a nadväznosti je podľa názoru odvolateľov nepochybné, že žalobcovia boli po celú dobu ich oprávnenej držby sporného pozemku (ktorej nepretržitosť a oprávnenosť nebola podľa súdu prvej inštancie sporná) dobromyseľní o tom, že im tento pozemok patrí. Ak by tomu tak nebolo, neexistoval by žiaden logický dôvod prečo by žalobcovia napríklad: a) zložili k rukám svedka p. G. H. povereného k vybaveniu záležitosti týkajúcej sa nadobudnutia sporného pozemku (čo malo byť v konaní preukázané jeho svedeckou výpoveďou, ktorú súd nevykonali) finančnú zálohu a neskôr aj zostávajúci doplatok ako kúpnu cenu za odkúpenie pozemku, čo vyplýva zo zápisu o zložení finančných prostriedkov, kde rovnakým spôsobom postupovali aj ostatní užívatelia pozemkov, b) uhrádzali každoročne po celú dobu ich oprávnenej držby až dodnes a aj dnes za daný pozemok daň z nehnuteľnosti, čo bolo v konaní riadne preukázané, c) vybudovali na svoje náklady na spornom pozemku stavbu pivnice s prístreškom, čo potvrdil vo svojom vyjadrení zo dňa 30.05.2019 aj žalovaný v 1. rade, d) uzatvorili s pánom G. H. dňa 15.06.2001 dohodu o finančnom vyrovnaní za odstúpenie chybné vymieranej časti sporného pozemku, ktorá dohoda vychádzala zo skutočnosti, že žalobcovia sú vlastníkami sporného pozemku zameraného geometrickým plánom zo dňa 16.06.1992, a teda aj pán G. H., ktorý celú záležitosť ohľadom nadobudnutia sporného pozemku žalobcami vybavoval, ich považoval za vlastníkov tohto pozemku, keď s nimi (konajúc so žalovaným 1.) uvedenú dohodu uzatvoril. Poukázali na súdnu prax a judikatúru NS SR (konkrétne Uznesenia NS SR sp.zn. 5Cdo30/2010 zo dňa 01.03.2011 a 5Cdo87/2010 zo dňa 28.03.2011), z ktorých právnych záverov vyplýva možnosť

nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním aj pri absencii/nedostatku nadobúdacieho titulu, tzn. aj v prípade, ak tu nadobúdaci titul vôbec nie je a nadobúdateľ je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že tu titul je. Ďalej zotrvali na svojej argumentácii s poukazom na nález Ústavného súdu SR zo dňa 14.11.2018 sp. zn. II. ÚS 484/2015, podľa ktorého pri ústavne konformnom výklade dobromyseľnosti držby treba skúmať, či držiteľ objektívne mohol byť presvedčený o tom, že držanú vec poctivým spôsobom nadobudol. Nemôže byť teda rozhodujúce, že pritom nesplnil zákonné podmienky. Za poctivý spôsob nadobudnutia veci treba považovať také nadobudnutie, ktoré je v súlade s dobrými mravmi. Zo súhrnu všetkých relevantných skutočností vyplýva, že žalobcovia ako držiteľia boli objektívne presvedčení, že sporný pozemok nadobudli poctivým spôsobom v súlade s dobrými mravmi, keď od počiatku konali s úmyslom tento pozemok nadobudnúť, vykonali ubezpečený danými okolnosťami všetky z ich pohľadu potrebné kroky, aby pozemok získali (napr. zaplatili kúpnu cenu), a v domnení, že ho nadobudli, ho aj naďalej až dodnes nerušenie užívali, pričom im ako právne neznaľým osobám nemožno vyčítať, že pritom nedodrжали určitý formálny postup.

K odvolaniu žalobcov 1. a 2. sa vyjadrili prostredníctvom právneho zástupcu žalovaní 1. a 2. s tým, že nevykonanie ďalších dôkazov odôvodnil súd prvej inštancie ich nadbytočnosťou a neúčelnosťou s poukazom na zásadu hospodárnosti konania. Uvedené samo osebe nezakladá znemožnenie realizácie procesných práv žalobcov, ale je prejavom princípu hospodárnosti podľa čl. 8 CSP. Nie je pravdou, že by súd prvej inštancie nekonal so žalovanou 2., nakoľko právny zástupca žalovaných predložil súdu dohodu o plnej moci zo dňa 09.08.2019, ktorú (ešte pred zmenou spôsobu vykonávania advokácie) s právnym zástupcom žalovaných uzatvorila žalovaná 2. Konajúcejmu súdu bola dohoda o plnej moci doručená elektronicky prostredníctvom všeobecného podania Ústredného portálu verejnej správy dňa 06.11.2019, o čom dostal právny zástupca žalovaných elektronickú potvrdenku dňa 07.11.2019. Žalobcovia nikdy nemohli nadobudnúť vydržaním časť predmetnej nehnuteľnosti, pretože so zreteľom na všetky okolnosti nemohli byť dobromyseľnými, že im vec patrí. Stotožňujú sa pritom s právnym názorom súdu prvej inštancie, žalobcovia nepostupovali s obvyklou mierou opatrnosti, ktorú bolo možné od nich spravdливо požadovať, aby vylúčili pochybnosti o svojom vlastníckom práve. Žalobcovia neboli účastníkmi žiadnych právnych úkonov, nepodpisovali žiadne zmluvy, ani neobdržali žiadne úradné rozhodnutie. V rozpore s ich tvrdením nemohli teda nadobudnúť presvedčenie o tom, že nadobudli vlastnícke právo k spornej časti nehnuteľnosti. Z uvedených dôvodov považujú napadnuté rozhodnutie za vecne správne, riadne odôvodnené a navrhujú, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu potvrdil a priznal žalovaným náhradu trov odvolacieho konania.

Na vyjadrenie žalovaných 1. a 2. reagovali žalobcovia 1. a 2. (odvolacia replika) a uviedli, že je potrebné venovať pozornosť prípadným snahám žalovaného 1., alebo aj samotnej žalovanej 2. reparovať odvolateľmi namietaný nedostatok spočívajúci v absencii titulu na zastupovanie žalovanej 2. doložením chýbajúceho antedatovaného plnomocenstva. Keďže právne zastúpenie žalovanej 2. vzniklo až na základe dohody o plnej moci zo dňa 09.08.2019, je otázne prečo žalovaná 2., pokiaľ na to bola zo strany súdu samostatne vyzvaná, nepredložila k žalobe žiadne svoje vyjadrenie, a takisto takéto vyjadrenie nepredložil súdu ani jej právny zástupca v čase od 09.08.2019, kedy prevzal jej právne zastúpenie až doposiaľ. Je nanajvyš pochybné, aby v aktívnom súdnom spore predložil právny zástupca súdu splnomocnenie na zastupovanie až s odstupom cca 3 mesiacov od jeho udelenia. V elektronickom súdnom spise nie je absolútne žiadna zmienka, že by právny zástupca žalovaného 1. doručoval súdu dňa 06.11.2019 ním uvádzanú dohodu o plnej moci zo dňa 09.08.2016, keď posledný zaznamenaný úkon v elektronickom súdnom spise je zo dňa 28.08.2019, kedy súd dal na listinné doručovanie žalovanej 2. písomné vyjadrenie jej manžela – žalovaného 1. spolu s prílohami, a následný úkon je evidovaný až dňa 09.01.2020, a to predvolanie na pojednávanie. Z dôkazov predložených právnym zástupcom žalovaného 1., a to konkrétne z elektronickej správy zo dňa 06.11.2019 a z potvrdenky zo dňa 07.11.2019 nie je možné hodnoverným spôsobom zistiť, či daná elektronická správa bola skutočne vytvorená dňa 06.11.2019 s adresátom Okresný súd Trnava.

Na vyjadrenie žalobcov 1. a 2. reagovali žalovaní 1. a 2. (odvolacia duplika) s tým, že k pochopeniu situácie a dôvodu prečo došlo k neskoršiemu prevzatia zastúpenia žalovanou 2. upozorňujú, že klientka ho chcela realizovať až v momente keď bude zrejmé, že k mimosúdnej dohode nedôjde. K námietke, že prečo žalovaná 2., pokiaľ na to bola zo strany súdu samostatne vyzvaná, nepredložila k žalobe žiadne

svoje vyjadrenie, dodávajú, že kancelária nepovažovala za správne účtovať dva krát to isté vyjadrenie z dôvodu, že postavenie žalovanej bolo skutkovo a právne identické. Uviedli, že disponujú elektronickou doručenkou, z ktorej vyplýva, že plnomocenstvo bolo prijaté do elektronickej podateľne súdu.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), d), e), f), g) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výrokoch vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 CSP.

Predmetom prieskumu odvolacieho súdu je posúdiť napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v kontexte odvolacích dôvodov uplatnených žalobcami 1. a 2., a to so zameraním na vytýkané procesné pochybenia súdu prvej inštancie a na posúdenie, či súd prvej inštancie dospel k správne záveru ohľadom toho, že neboli splnené podmienky na vydržanie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti.

Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa čl. 7 ods. 2 CSP, základnou povinnosťou súdu je viesť strany sporu k zmierlivému vyriešeniu sporu.

Podľa čl. 15 ods. 1 CSP, dôkazy a tvrdenia strán sporu hodnotí súd podľa svojej úvahy v súlade s princípmi, na ktorých spočíva tento zákon.

Podľa čl. 17 CSP, súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

Podľa § 153 ods. 1 a 2 CSP, strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania (ods. 1). Na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu (ods. 2).

Podľa § 185 ods. 1 CSP, súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná.

Podľa § 186 ods. 2 CSP, súd vychádza zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti. Na zmeny v tvrdeniach o skutočnostiach, na ktorých sa strany dohodli, súd neprihliada.

Podľa § 130 ods. 1 OZ, ak je držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu vec alebo právo patrí, je držiteľom oprávneným. Pri pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená.

Podľa § 134 ods. 1 OZ, oprávnený držiteľ sa stáva vlastníkom veci, ak ju má nepretržite v držbe po dobu troch rokov, ak ide o hnutelnosť, a po dobu desať rokov, ak ide o nehnuteľnosť.

Po preskúmaní odvolacích námietok, odvolací súd konštatuje, že sa v plnom rozsahu stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie, ktoré sú obsahom presvedčivého a vyčerpávajúceho odôvodnenia napadnutého rozsudku. Za účelom vysporiadania sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní, odvolací súd uvádza nasledovné:

Odvolatelia namietali, že súd prvej inštancie nevykonal takmer žiadne dokazovanie, čo malo za následok znemožnenie žalobcom realizáciu ich procesných práv, čo viedlo k odňatiu im možnosti konať pred súdom a porušeniu ich práva na spravodlivý proces. Z napadnutého rozsudku (bod 6. a 8. odôvodnenia) je zrejmé, že súd si ustálil skutkový stav z nesporných skutkových tvrdení strán sporu a vykonal dokazovanie listinami: Geometrickým plánom vypracovaným I. J. K. dňa 16.06.1992 a Kúpnu zmluvou zo dňa 30.04.1991. Ostatné dôkazy nevykonal, čo odôvodnil tým, že vzhľadom na zistený skutkový stav boli navrhnuté dôkazy nadbytočné a neúčelné, resp. postupoval v súlade so zásadou hospodárnosti konania. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s rozsahom vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie. V konaní sa žalobcovia domáhali určenia vlastníckeho práva k pozemku na základe vydržania. Svoje presvedčenie o vlastníctve dotknutého pozemku odvodzovali od geometrického plánu zo dňa 16.06.1992 a skutočnosti, že zaplatili p. G. H. finančné prostriedky, ktoré mali byť použité na odkúpenie pozemku, pričom podľa tvrdení žalobcov, boli ubezpečení zo strany p. H., že k odkúpeniu pozemku došlo. V konaní však netvrdili, ani nepreukazovali žiaden iný nadobúdaci titul k pozemku, okrem uvedeného geometrického plánu. Pre posúdenie otázky vydržania vlastníckeho práva je preto pre súd rozhodujúce zamerať dokazovania práve na domnelý nadobúdaci titul, od ktorého závisí aj posúdenie otázky dobromyseľnosti držby vlastníckeho práva. Súd prvej inštancie preto správne v rámci dokazovania posúdil žalobcami predložený geometrický plán ako kľúčový dôkaz, od ktorého odvodzovali svoje presvedčenie o vlastníctve pozemku, pričom ostatné listinné dôkazy, ako aj výsluch žalobcov 1. a 2. a svedka neboli spôsobilé zmeniť právne závery súdu o nesplnení podmienok vydržania vlastníckeho práva. Skutočnosti, ku ktorým mal vypovedať svedok p. H. - proces nadobúdania a následného nerušeného užívania sporného pozemku, spôsob úhrady kúpnej ceny žalobcami a k otázke či na úkon prevodu vlastníckeho práva bol žalobcami poverený resp. splnomocnený, nie sú vo vzťahu k predmetu konania právne významné. Potencionálna existencia splnomocnenia svedka, úhrada kúpnej ceny, ani samotné užívanie pozemku nič nemenia na tom, že žalobcovia nedisponujú riadne uzavretou kúpnu zmluvou, od ktorej by mohli odvodzovať nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti.

Odvolatelia vyčítajú súdu prvej inštancie aj procesné pochybenie spočívajúce v tom, že súd sa nepokúsil o uzatvorenie zmiery, hoci mu takáto povinnosť vyplýva z CSP. Na pojednávanie, ktoré sa konalo dňa 18.05.2022 neboli predvolané priamo strany konania, ale iba ich právni zástupcovia, pričom súd následne skonštatoval, že pokus o zmiery nebol možné vykonať z dôvodu neprítomnosti strán konania. Pokiaľ ide o to, že strany konania neboli osobitne na pojednávanie predvolané, uvedené je plne v súlade s ust. § 178 ods. 1 CSP, podľa ktorého ak je strana zastúpená zástupcom na celé konanie, súd na pojednávanie spravidla predvolá len zástupcu; stranu súd predvolá, ak je nevyhnutné vykonať jej výsluch. Uvedené však nebráni strane konania sa zúčastniť ktoréhokoľvek pojednávania, bez ohľadu na to, či má byť v konaní vypočutá alebo nie. Mediačná funkcia súdu slúži predovšetkým na to, aby strany konania zväzili efektívnosť ďalšieho postupu v konaní, pričom túto prioritizovanú formu ukončenia súdneho sporu musí súd vždy uprednostniť a dbať na to, aby sa o uzavretie zmiery pokúsil. V danom prípade je potrebné dať za pravdu odvolateľom v tom, že súd prvej inštancie sa mohol a mal pokúsiť o zmiery aj vtedy, ak na pojednávaní boli prítomní právni zástupcovia a nie aj samotné strany konania. Tu je však potrebné podoznieť, že pokiaľ niektorá zo strán mala záujem o zmierlivé vyriešenie sporu, právny zástupca mal možnosť súdu návrh na uzavretie zmiery predniesť, prípadne informovať súd o vôli strany zmiery uzavrieť, čo sa nestalo. K uvedenému odvolaciemu dôvodu je potrebné zdôrazniť,

že nesprávny procesný postup súdu musí znemožňovať realizáciu práv strany sporu a musí dosahovať takú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa javí ako nespravodlivé. Hoci sa súd prvej inštancie nepokúsil riadne o uzavretie zmiernu, v danom prípade nemožno konštatovať, že by išlo o taký nesprávny procesný postup súdu, ktorým by bolo znemožnené strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, inými slovami, nedošlo k naplneniu odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP.

Ako závažné pochybenie odvolateľa vyčítajú súdu to, že súd prvej inštancie nekonal so žalovanou 2., keď v konaní bol zastúpený právnym zástupcom len žalovaný 1. Odvolatelia nepoznajú obsah fyzického spisu, a z elektronického súdneho spisu nevyplýva, že by bola žalovaná 2. zastúpená zástupcom, majú za to, že v konaní došlo k nesprávnemu procesnému postupu súdu prvej inštancie, keď zrejme vôbec so žalovanou 2. nekonal. Odvolací súd po preskúmaní obsahu spisu uvádza, že potom, ako bola žaloba s prílohami doručená na vyjadrenie žalovaným 1. a 2. sa k žalobe vyjadril prostredníctvom svojho právneho zástupcu žalovaný 1., ktorý k vyjadreniu pripojil aj splnomocnenie advokáta zo dňa 27.05.2019 (č.l. 40). Žalovaná 2. sa k žalobe nevyjadrila. Replika žalobcov bola doručovaná právnemu zástupcovi žalovaného 1. aj žalovanej 2. Následne sa opäť vo veci vyjadril len žalovaný 1. prostredníctvom svojho právneho zástupcu (duplika) a vzápätí – elektronickým podaním zo dňa 06.11.2019, doručeným súdu dňa 07.11.2019 zaslal právny zástupca súdu splnomocnenie, ktoré mu bolo udelené žalovanou 2. dňa 09.08.2019 (č.l. 54). Podanie sa nachádza aj v súdnom registri – elektronický dokument zo dňa 07.11.2019. Následne súd prvej inštancie doručoval zásielky určené žalovaným ich právnemu zástupcovi v súlade s § 110 ods. 1 CSP, vrátane predvolania na pojednávanie. Odvolací súd po preskúmaní obsahu spisu, vrátane jeho elektronickej verzie v súdnom registri dospel k záveru, že počas celého súdneho konania pred súdom prvej inštancie bol dodržaný riadny postup, pričom všetky podania určené žalovanej 2. jej boli riadne doručované až do momentu, kým nebolo súdu predložené splnomocnenie advokáta a následne súd v súlade s prísl. ust. CSP doručoval zásielky tomuto právnemu zástupcovi, pričom nebolo zistené, že by súd svojím postupom znemožnil žalovanej 2. uplatňovanie jej procesných práv.

Ďalej odvolatelia namietli, že súdom prvej inštancie zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo útoku, ktoré neboli uplatnené, a to práve z dôvodu, že súd vo veci nevykonal žiadne dokazovanie, a na to nadväzujúc žalobcovia nemohli uplatniť ďalšie prostriedky procesného útoku a tak realizovať svoje právo na súdnu ochranu. Odvolací súd odkazuje na ust. § 153 ods. 1 CSP, podľa ktorého sú strany povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas, pričom tieto prostriedky nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Z obsahu spisu je zrejmé, že žalobcovia 1. a 2. boli uznesením zo dňa 13.06.2019, ktorým ich súd vyzval na vyjadrenie k vyjadreniu žalovaného 1. k žalobe vyzvaní aj na to, aby uviedli ďalšie skutočnosti a označili dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, súčasne boli poučení o sudcovskej koncentrácii konania. Osobitne boli žalobcovia 1. a 2. opätovne poučení o sudcovskej koncentrácii konania v zmysle § 149 a 153 CSP výzvou zo dňa 09.01.2020, ktorou boli pred prvým pojednávaním vo veci vyzvaní na predloženie prostriedkov procesného útoku v lehote 10 dní. Odvolací súd konštatuje, že žalobcovia mali dostatok času predkladať prostriedky procesného útoku za účelom preukázania svojich tvrdení, pričom toto ich právo nebolo nijako dotknuté tým, či súd v konečnom dôsledku vykonal alebo nevykonal dôkazy, ktoré sami predložili, alebo ktoré predložila protistrana a boli im riadne doručené na vedomie. Účelom sudcovskej koncentrácie konania je zabrániť tomu, aby strany zdržiavali spor neskoro vykonanými procesnými úkonmi. Strana sporu je sama zodpovedná za to, že predloží súdu všetky listiny ako aj iné návrhy na vykonanie dokazovania za účelom preukázania svojich tvrdení riadne a včas, preto uvedená námietka odvolateľov neobstojí.

Ďalšou odvolacou námietkou bolo, že súd prvej inštancie napadnutý rozsudok nedostatočne zdôvodnil tak, ako mu táto povinnosť vyplýva z ustanovenia § 220 ods. 2 CSP. Na základe uvedeného odvolateľa majú za to, že odôvodnenie napadnutého rozsudku nevykazuje znaky objektívnosti a presvedčivosti, čo ho robí nepreskúmateľným. Súd prvej inštancie v bode 5. napadnutého rozsudku uviedol, že sporným je či žalobcovia uhrádzali daň za sporný (nimi užívaný) pozemok a v bode 19. napadnutého rozsudku súd konštatoval, že v konaní nebolo preukázané, že by daň platili. V danom prípade tak súd prvej

inštancie podľa žalobcov 1. a 2. pochybil, keď označil skutočnosť, či žalobcovia uhradili daň z nehnuteľnosti za užívaný pozemok za spornú, pretože táto skutočnosť bola v konaní preukázaná. Tu odvolací súd poukazuje na to, že žalobcovia 1. a 2. predkladali súdu listiny o vyrubení dane (platobný výmer z roku 1998 a rozhodnutie o vyrubení dane za rok 2016), nie však doklad o jej zaplatení. Pokiaľ však ide o rozsah dokazovania, odvolací súd opakuje, že s prihliadnutím na predmet konania je bezpredmetné, či žalobcovia uhradili za pozemok, ku ktorému sa domáhajú určenia vlastníckeho práva daň, alebo nie. Táto skutočnosť totiž vzhľadom na domnelý nadobúdaci titul (geometrický plán), ktorý v konaní predložili, nemohla ovplyvniť posúdenie dobromyseľnosti žalobcov, že by im predmetný pozemok aj skutočne patril. Nadobúdacím titulom nemôže byť listina, ktorou sa vlastnícke právo samo o sebe nenadobúda. Preto nadobúdacím titulom nikdy nebude len geometrický plán, alebo tvrdenie či doklad o platbe za predmet zmluvy (bez samotnej zmluvy). K uvedenému zaujal stanovisko aj Najvyšší súd Českej republiky v rozsudku sp. zn.: 22Cdo/2632/2003: „Geometrický plán, zobrazujúci kvalifikovaným spôsobom určitou časť zemskeho povrchu, nezakladá sám o sobe dobrou víru držiteľa, a to ani tehdy, stal-li se neoddeliteľnou součástí listin, podle nichž má být proveden zápis do katastru.“ Súd prvej inštancie tak správne v bode 19. až 23. odôvodnenia napadnutého rozsudku uzavrel, že podmienky vydržania vlastníckeho práva k pozemku neboli splnené, teda žalobcovia 1. a 2. sa vlastníkmi pozemku nestali. Pokiaľ by aj v konaní bolo preukázané, že žalobcovia zložili k rukám svedka p. G. H. finančnú zálohu a neskôr aj zostávajúci doplatok ako kúpnu cenu za odkúpenie pozemku, pričom tento žalobcov považoval za vlastníkov pozemku (ako podľa žalobcov 1. a 2. vyplynulo z dohody o finančnom vyrovnaní zo dňa 15.06.2001), alebo že vybudovali na svoje náklady na spornom pozemku stavbu pivnice s prístreškom, tieto skutočnosti nič nemenia na vyššie uvedenom názore súdu prvej inštancie, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie týkajúce sa žalobcami 1. a 2. v odvolaní namietaných skutočností je vyčerpávajúce, správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedá všetkým požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil, pričom dal i odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky oboch strán. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že odvolatelia sa s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie nestotožňujú ešte neznamená, že závery v ňom obsiahnuté nie sú správne. Napadnutý rozsudok tak nie je postihnutý vadou nepreskúmateľnosti z dôvodu nedostatočného odôvodnenia.

Pokiaľ odvolatelia odkazujú na nález Ústavného súdu SR zo dňa 14.11.2018 sp. zn. II. ÚS 484/2015, podľa ktorého „pri ústavne konformnom výklade dobromyseľnosti držby treba skúmať, či držiteľ objektívne mohol byť presvedčený o tom, že držanú vec poctivým spôsobom nadobudol. Nemôže byť teda rozhodujúce, že pritom nesplnil zákonné podmienky. Za poctivý spôsob nadobudnutia veci treba považovať také nadobudnutie, ktoré je v súlade s dobrými mravmi“, nemožno ignorovať, že „oprávnená držba sa nemusí nevyhnutne opierať o existujúci právny dôvod, stačí ak tu bol i domnelý právny dôvod (titulus putativus), teda ide o to, aby držiteľ bol so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu taký právny titul svedčí“ (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 12.08.2021, sp. zn. 5Cdo/210/2019). Ako však dovolací súd už uviedol vyššie, v prejednávanej veci žalobcovia nedisponujú žiadnym domnelým právnym dôvodom (titulom), na základe ktorého by mohla byť založená ich dobrá viera, že sa stali vlastníkmi sporného pozemku.

Na základe vyššie uvedeného, v spojení s odôvodnením napadnutého rozsudku, odvolací súd vo výrokoch vecne správny rozsudok súdu prvej inštancie, včítane závislého a vzhľadom na spôsob rozhodnutia aj vecne správneho výroku II. o náhrade trov prvoinštančného konania, s použitím § 387 CSP potvrdil.

Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 296 ods. 1 CSP a úspešným žalovaným 1. a 2. priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcom 1. a 2. v plnom rozsahu, pričom nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali postup podľa § 257 CSP.

Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP). Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému

rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP). Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).